

Hận Chinh Phu

Ai đã sống như ta thời chói lói,
Lưỡi gươm vàng đâm suốt bản đồ Âu,
Khúc chiến thắng cao lưng trời vọi vọi,
Cờ nguyên nhung mừng đông gió Tây Châu.

Thuở ấy, quân Nguyên áo giáp, nhưng,
Tay hươi hoa kích, đẹp vô cùng,
Ngựa phi nuốt chửng ngày trăm dặm,
Nắng chảy bồi hồi loáng khắp lưng.

Tướng Nguyên mồm thét ra hơi lửa,
Tay chỉ thành xa, kiếm rạch trời,
Giấc mộng chinh biên hừng máu đỏ,
Tâm hồn nung nấu vạc dầu sôi.

Sa mạc mênh mông, người thấy đâu,
Gió sương lạnh lẽo, giá băng sâu,
Muôn hồn chiến sĩ tro như đá,
Đem quặng ân tình xuống vó câu.

Trăng lạ bao lần soi cảnh lạ,
Mây vàng quan ải, gió biên cương,
Lòng kiêu tham vọng, tràn cao cả
Vẫn rồi, huy hoàng mộng bá vương.

Vua Nguyên trong chín lần cung cấm,
Đốt nên ngôi xem bức cáo thư,
Mơ bước quan quân ngoài vạn dặm
Vang lừng ngựa hí gió Ba Tư...

"Chiến sĩ một đi không trở lại",
Chiến mã một đi không hề về,
Giáo chỉ đường xông tên vút lói,
Hồ đông máu tím lạnh ngôi tê....

Khúc hát chinh phu rộn khắp đường,
"Ta say trời lạ, khát trùng dương,
Tay ta vúi cả vào thiên hạ,
Chận dưới ngai rồng một bắc phương."

Nhưng... khúc quân ca bỗng chốc ngừng,
Chiến kỳ vấy máu đắp bình nhung,
Phải chăng sông Bạch, tri âu hẹp,
Không đủ gươm thần rộng lóe vung?

Hồ Dzếnh